

ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ:

กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

Problems of Using Thai Language of Foreign Students:

A Case Study of Chinese Students at Bangkok University

นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย ปัญหาการใช้ภาษาไทยที่ศึกษาเป็นทักษะการเขียน การอ่าน การฟัง และการพูด โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาจีนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 15 คน โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกตตามธรรมชาติ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมากที่สุด รองลงมาคือ ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด ทักษะที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ ทักษะการฟัง ข้อเสนอแนะคือนักศึกษาจีนควรใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีคนไทย และฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยทั้งสี่ทักษะจนเกิดความชำนาญ

คำสำคัญ: ปัญหาการใช้ภาษาไทย นักศึกษาจีน

*ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

Abstract

The objective of this research is to study the problems of using Thai language of Chinese students who come to study in Thai program. The problems of using Thai language studied in this research are writing, reading, listening, and speaking skills. This research is the qualitative research and the data are collected from 15 Chinese students who study in Thai program at Bangkok University. The instruments used in this research are questionnaires, interviews, and naturalistic observations. Research findings were that Chinese students had difficulties in writing, reading, and speaking skills respectively. The least difficult skill was listening. The suggestion is that Chinese students should spend their daily lives with Thai people and they should practice using Thai language in order to excel in these 4 skills.

Keywords: Problems of using Thai language, Chinese Students

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาที่นักศึกษาจีนเลือกเรียนมากที่สุดในบรรดาภาษาประเทศเพื่อนบ้านจำนวน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาลาว ภาษาพม่า ภาษากัมพูชา และภาษาเวียดนาม (รัชนิวัลย์ ตั้งพิริยะวารี และวรรณ ลินสุวรรณ, 2551) ซึ่งมหาวิทยาลัยปักกิ่งของจีนได้เปิดสอนภาษาไทยมานานกว่า 40-50 ปี (อัครา บุญทิพย์, 2549) รวมทั้งมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี มหาวิทยาลัยหงเหอ ที่เปิดสอนภาษาไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน นับเป็นมหาวิทยาลัยที่มีความโดดเด่นด้านการสอนภาษาไทยมากที่สุดในมณฑลยูนนาน ปัจจุบันมีโรงเรียนมัธยม 3 แห่งและมหาวิทยาลัยอีก 9 แห่งที่เปิดสอนภาษาไทย มีนักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาภาษาไทยอยู่มากกว่า 2,000 คน นอกจากนี้รัฐบาลจีนยังมีนโยบายให้มหาวิทยาลัยอีก 6 แห่งทั่วทั้งประเทศจีนเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีและสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้ง 16 แห่ง ในมณฑลยูนนานเปิดสอนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเลือกด้วย แต่มหาวิทยาลัยเหล่านี้สามารถรับนักศึกษาได้ในจำนวนจำกัดทำให้นักเรียนจีนเดินทางมาเรียน

ภาษาไทยที่ประเทศไทยมากขึ้น

ปัจจุบันนักเรียนจีนมีแนวโน้มที่จะเรียนภาษาไทยมากขึ้น และผู้ประกอบการชาวจีนยังให้ความสนใจในการส่งบุตรหลานของตนมาศึกษาต่อในประเทศไทย โดยเห็นว่าหากมีความรู้ด้านภาษาไทย หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วจะมีข้อได้เปรียบในการหางานทำทั้งในบริษัทที่ใช้ภาษาไทย บริษัทท่องเที่ยว เป็นล่าม หรือเป็นอาจารย์ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับประเทศไทย

แต่เดิมวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้เปิดรับนักเรียนจีนเพื่อเข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ และในปีการศึกษา 2553 จึงได้เปิดรับให้นักเรียนจีนจำนวน 15 คน เข้ามาศึกษาต่อในคณะและสาขาวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรภาษาไทย โดยในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2553 มหาวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนให้แก่นักศึกษาจีนเหล่านี้โดยเฉพาะ เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสปรับตัวในการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนและอาจารย์ชาวไทยเป็นผู้สอน แต่นักศึกษาเหล่านี้มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาไทยที่แตกต่างกัน เช่น บางคนเรียนภาษาไทยตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายที่ประเทศจีนและเรียนเพิ่มเติมอีก 1 ปีบ้าง 6 เดือนบ้างที่ประเทศไทย ขณะที่บางคนไม่มีความรู้ภาษาไทยมาก่อนเลย แต่มาเรียนภาษาไทยจากอาจารย์ชาวจีนในลักษณะของโรงเรียนสอนภาษาในประเทศไทย 1 ปี 9 เดือน หรือ 6 เดือน ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนจึงสนใจศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ณ มหาวิทยาลัยกรุงเทพนี้ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประสิทธิภาพของการศึกษาและจะได้จัดให้มีการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตรภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ทั้งนี้ เพื่อนำผลการศึกษารังนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทยในอนาคต

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตรภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน สำหรับปัญหาการใช้ภาษาไทยจะพิจารณาจากทักษะการใช้ภาษาไทย 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการพูด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ประชากรที่ศึกษาเป็นนักศึกษาจีนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จากคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 1 คน คณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 2 คน และคณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 12 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 15 คน การศึกษครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร คือ นักศึกษาทั้ง 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อสอบถามข้อมูลส่วนตัวและคำถามเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนทั้ง 4 ทักษะ คือ

1. ทักษะการเขียน ปัญหาด้านการเขียน ได้แก่ การใช้คำ การลำดับคำและข้อความในประโยค
2. ทักษะการอ่าน ปัญหาด้านการอ่าน ได้แก่ การอ่านคำศัพท์ การอ่านประโยคหรือข้อความ
3. ทักษะการฟัง ปัญหาด้านการฟัง ได้แก่ การฟังคำศัพท์ ความเข้าใจเนื้อหาและประโยค
4. ทักษะการพูด ปัญหาด้านการพูด ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะและสระ

แบบสอบถามประกอบด้วยข้อคำถามทักษะละ 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เสาวภา วิชาดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปณิธาน บรรณาธรรม

และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวรรณา ตั้งทิเมรักษ์ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยให้นักศึกษาเขียนตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ระยะเวลาการเรียนรู้ภาษาไทยโดยรวม ระยะเวลาการเรียนรู้ภาษาไทยที่ประเทศจีน ระยะเวลาการเรียนรู้ภาษาไทยที่ประเทศไทย และปัญหาการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ และผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ปัญหาการเขียนเรื่องการสะกดคำ การนำคำศัพท์มาใช้ การลำดับคำและข้อความในประโยค โครงสร้างของประโยคภาษาไทย การใช้คำเชื่อม การใช้ลักษณนาม การลำดับข้อความในย่อหน้า

2. ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตทักษะการอ่านออกเสียงของนักศึกษาจีนในชั่วโมงเรียนวิชา ทย. 111 การใช้ภาษาไทย ซึ่งอาจารย์ผู้สอนวิชาการใช้ภาษาไทยเรียกให้นักศึกษาออกไปอ่านเรื่องความเรียง มหาวิทยาลัยของเรา ที่หน้าชั้นเรียนทีละคน และผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์การอ่านเรื่องการอ่านออกเสียงคำศัพท์ตามตัวสะกด การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ การอ่านออกเสียงคำที่มีอักษรนำ การอ่านประโยค การเว้นวรรค และการสรุปความ

3. ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ตามแบบประเมินข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยซึ่งผ่านการพิจารณาตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เสาวภา วิชาดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปณิธาน บรรณาธรรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวรรณา ตั้งทิเมรักษ์ เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัญหาการพูดเรื่องการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระ การออกเสียงวรรณยุกต์ การออกเสียงคำควบกล้ำ และการนำคำศัพท์มาใช้ให้เหมาะกับบริบท และวิเคราะห์ปัญหาการฟังเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ ความเข้าใจประโยค และความเข้าใจเนื้อความ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับปัญหาการใช้ภาษาไทยของชาวต่างชาติได้มีผู้สนใจศึกษาไว้ดังนี้ วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549) ได้ศึกษาปัญหาของการจัดการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศพบว่า ครูผู้สอนไม่ทราบถึงลักษณะการเรียนรู้ (Learning styles) และกลวิธี

การเรียนรู้ (Learning strategies) ของผู้เรียนชาวต่างประเทศ จึงทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ส่วนการเรียนการสอนภาษาที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรให้ความสำคัญต่อผู้เรียนไม่ว่าผู้สอนจะสอนนักเรียนในระดับใด ต้องรู้จักและเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนของตนเป็นอย่างดี เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนสามารถเรียนรู้ได้ดีในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน และจะมีวิธีการเรียนรู้ที่ต่างกัน ดุษฎี กองสมบัติ (2549) ศึกษาประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติพบว่า ปัญหาและการแก้ไขปัญหการใช้ภาษาไทยของชาวต่างชาติ ได้แก่ การออกเสียงตัวพยัญชนะไม่ชัด การลากเสียงสระให้ยาว การไม่นิยมพูดคำลงท้าย “ค่ะ” “ครับ” และการใช้คำทักทายและกล่าวคำว่า “สวัสดี” ซึ่งผู้สอนได้แก้ปัญหาดังกล่าวโดยการฝึกทักษะในแต่ละเรื่องซ้ำหลาย ๆ ครั้งและผู้เรียนทำตามได้ดี Jaroungsirawat (1999) ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยในประเทศออสเตรเลียพบว่า การเขียนตัวอักษรไทยนับเป็นความท้าทายของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งเรื่องไวยากรณ์ไทยนับเป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียน เนื่องมาจากการผันเสียงในภาษาไทยและการประสมคำด้วยพยัญชนะทั้ง 44 ตัวและสระอีก 32 เสียง ซึ่งเรื่องนี้ยังส่งผลต่อการสอน การเขียนภาษาไทย อีกด้วย เช่นเดียวกับ Rahim and Hamzah (2009) ซึ่งอธิบายถึงปัญหาในการเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาเกี่ยวกับความแตกต่างในเชิงภาษาศาสตร์ ทั้งในด้านสัทวิทยา (Phonology) ระบบคำ (Morphology) และวากยสัมพันธ์ (Syntax) และงานวิจัยที่สำรวจความท้าทายในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวไต้หวันของ Wei and Suthummarangsi (2010) พบว่า ส่วนที่ท้าทายที่สุดในการเรียนภาษาไทยคือ การผันเสียง (tones) และการเขียนตัวอักษรไทย เพราะนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยจะรู้สึกสับสนและเหนื่อยหน่ายกับการผันเสียงและการเขียนตัวอักษรไทย แต่ทัศนคติที่ดีของอาจารย์ผู้สอนจะช่วยให้นักศึกษาเรียนอย่างมีความสุขมากขึ้น ซึ่งอาจารย์ผู้สอนได้นำกระบวนการสอนของ TESOL มาใช้ กล่าวคือ อาจารย์จะไปหานักศึกษาแต่ละคนเพื่อสังเกตการออกเสียง ให้แรงเสริมและกล่าวชม รวมทั้งให้กำลังใจเพื่อให้นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งการช่วยเหลือนักศึกษารายบุคคล วิธีการสอน และกิจกรรมในห้องเรียน

ซึ่งอาจารย์ได้นำมาใช้ นั่นทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกรว่าการเรียนภาษาไทยยากจนเกินไป ซึ่งตรงกับผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนของสุริยวรรณ เสงี่ยมสุคนธ์ (2552) พบว่า นักศึกษาจีนจะเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง หากเริ่มต้นสอนคำศัพท์ทั้งง่ายไปหาคำศัพท์ยาก เพื่อให้ให้นักศึกษาจดจำและเชื่อมโยงคำไปสู่การลำดับแนวคิดเป็นเรื่องได้ นอกจากนี้การเสนอเนื้อหาต้องสอนจากง่ายไปหายาก และเน้นย้ำให้นักศึกษาจีนใช้กระบวนการเรียนภาษาอย่างสัมฤทธิ์ผลคือ ตาดู หูฟัง สมองคิดตาม ไม่เข้าใจให้ถาม กลับบ้านทบทวน ที่สำคัญผู้สอนต้องใจเย็น ส่วนการออกเสียงให้ถูกต้องควรใช้หลักสัทศาสตร์ฝึกให้ออกเสียงเบื้องต้น บอกตำแหน่งการวางลิ้นและออกเสียงพยัญชนะ รวมทั้งใช้สื่อประเภทต่าง ๆ เสริมการเรียนรู้ เช่น บันทึกลำเสียงผู้สอนลงในซีดี ชมภาพยนตร์ เป็นต้น ในเรื่องการอ่านและเขียน นักศึกษาจีนต้องฝึกอ่าน ฝึกเขียนอยู่เสมอ โดยผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเสนอแนะและแก้ไขข้อบกพร่อง อีกทั้งนักศึกษาจีนควรมีอารมณ์ร่วมกับบทเรียนและผู้สอนใช้เทคนิคและกิจกรรมต่าง ๆ ช่วยในการเรียนการสอน เช่น ร้องเพลง เล่นเกม ใช้บทบาทสมมติ ชมภาพยนตร์ ชมละครโทรทัศน์ เกิดความเป็นมิตรและความไว้วางใจระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนจะทำให้ นักศึกษาจีนสนุกกับการเรียนภาษาไทย

ผลการวิจัย

1. ปัญหาทักษะการเขียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาจีน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการเขียนดังนี้

1.1 ปัญหาเรื่องการใช้คำ

นักศึกษาจีนทั้ง 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 100) มีปัญหาเรื่องการใช้คำ ปัญหาที่พบคือ สะกดคำผิด คำผิดความหมาย การใช้คำสรรพนามแทนคำนามที่อยู่ข้างหน้า คำนามที่เป็นชื่อกริยาอาการ การใช้คำเชื่อมและลักษณนาม ซึ่งปัญหาการใช้คำที่พบมากที่สุด

สะกดคำผิด นักศึกษาจีนจำนวน 9 คน จาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 60) มีปัญหาสะกดคำผิด ปัญหาที่พบคือ เขียนพยัญชนะตัวสะกดผิด การออกเสียงสระสั้นและยาวไม่ถูกต้อง ทำให้สะกดคำผิด และเขียนรูปวรรณยุกต์ผิด เช่น

ถ้าอยากเขียนเก่งต้องฝึกฝนการเขียนภาษาไทยเยอะ ๆ (เขียน)

ในกันเรียนกันสอนปัญหาใหญ่เป็นที่หนังสือเราเรียน (การเรียนการสอน)

ถึงแม้ว่าเรียนภาษายากฉันก็อยากพยายามเรียนให้ดี (ถึงแม้ว่า)

ใช้คำผิดความหมาย นักศึกษาจีนจำนวน 5 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 33) มีปัญหาเรื่องการใช้คำผิดความหมาย เช่น

สาเหตุที่มาประเทศไทย คือ สิ่งแวดล้อมสวยงาม และมีคนที่ความร่าร้อน ได้มีดึงดูดต่อพวกเรา (คนไทยมีเสน่ห์ดึงดูดใจ)

1.2. ปัญหาการลำดับคำและข้อความในประโยค

นักศึกษาจีน 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 100) มีปัญหาเรื่องการลำดับคำและข้อความในประโยค ปัญหาที่พบคือ การเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้องโดยเฉพาะประโยคยาว ๆ วางส่วนขยายผิด ใช้คำเชื่อมระหว่างประโยคผิด รวมทั้งลำดับข้อความในย่อหน้าไม่ถูกต้อง เช่น

ตัวอย่างการลำดับคำของนักศึกษาจีนและประโยคที่แก้ไข

- ตั้งแต่มกราคมปีนี้เริ่มต้นเรียนภาษาไทยจนถึงมิถุนายน แล้วก็เข้าเรียนมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เคยเรียนที่ประเทศจีน ขึ้นตรงกับประเทศไทย ม.6 ขณะนี้เรียนที่ประเทศไทยยังไม่ถึง 9 เดือน
(แก้ไข) หนูเคยเรียนภาษาไทยที่ประเทศจีนซึ่งเทียบเท่าชั้น ม.6 ในประเทศไทย และตั้งแต่มกราคมจนถึงมิถุนายนปีนี้หนูมาเรียนภาษาไทยที่ประเทศไทย แล้วก็เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ รวมเวลาเรียนภาษาไทยที่ประเทศไทยยังไม่ถึง 9 เดือน

2. ฉันเรียนภาษาไทยประมาณเก้าเดือนแล้ว ฉันเรียนภาษาไทยที่เมืองไทยเมื่อก่อนไม่ได้เรียนภาษาไทยอยู่ภายในมัธยม จนถึงเมืองไทยก็ได้รับโอกาสเรียนภาษาไทย
(แก้ไข) สมัยเรียนมัธยมฉันไม่ได้เรียนภาษาไทย แต่ฉันมาเรียนภาษาไทยที่เมืองไทยประมาณ 9 เดือนแล้ว

2. ปัญหาทักษะการอ่าน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามและการสังเกตการอ่านออกเสียงของนักศึกษาจีนในช่วงชั่วโมงเรียนวิชา ทช. 111 การใช้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาด้านการอ่านของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการอ่านดังนี้

2.1 ปัญหาการอ่านคำศัพท์ นักศึกษาจีน 14 คน จาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 93) มีปัญหาการอ่านคำศัพท์ ปัญหาที่พบคือ รู้คำศัพท์น้อย ไม่เข้าใจความหมายคำศัพท์ยากหรือคำศัพท์บัญญัติ คำศัพท์ที่เป็นชื่อเฉพาะ คำที่มีอักษรควบกล้ำหรืออักษรนำ เช่น คำว่า “คล้าย” (คล้าย) “พ้อม” (พร้อม) คำที่ไม่ออกเสียงตามตัวสะกด เช่น คำว่า “เขียงเก่ง” (เขียนเก่ง) “เมืองไทย” (เมืองไทย) รวมทั้งคำที่มีเสียงวรรณยุกต์บนอักษรกลางและอักษรต่ำ เช่น คำว่า “บางคน” (บางคน) “เนื้อหา” (เนื้อหา) นักศึกษาจะอ่านไม่ถูกต้อง

2.2 ปัญหาการอ่านประโยคหรือข้อความ นักศึกษามีปัญหาเรื่องการอ่านประโยคหรือข้อความมีจำนวน 5 คน จาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 33) ปัญหาที่พบเป็นปัญหาต่อเนื่องมาจากที่ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ทำให้ไม่เข้าใจความหมายของประโยค จึงทำให้อ่านประโยคได้ช้าและไม่ทราบว่า จะเว้นวรรคที่ใด อีกทั้งรูปประโยคภาษาไทยและภาษาจีนแตกต่างกัน นักศึกษาจึงเกิดความสับสนในการอ่าน

2.3 ปัญหาการอ่านเนื้อความในย่อหน้าหรือเนื้อเรื่อง นักศึกษามีปัญหาเรื่องการอ่านเนื้อความในย่อหน้าหรือเนื้อเรื่องมีจำนวน 5 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 33) ปัญหาที่พบ คือนักศึกษาไม่เข้าใจการลำดับข้อความในประโยค จึงทำให้ไม่เข้าใจเนื้อความในย่อหน้าด้วย และขณะที่อ่านเนื้อหาของย่อหน้านักศึกษายังไม่สามารถจับสาระสำคัญของย่อหน้าได้ทันทีหากย่อหน้านั้นใช้คำศัพท์ยากและมีเนื้อหาที่ลึกซึ้งมาก

3. ปัญหาทักษะการฟัง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการตามแบบประเมินข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย และใช้วิธีการสังเกตตามธรรมชาติ ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาด้านการฟังของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการฟัง ดังนี้

3.1 ปัญหาเรื่องฟังคำศัพท์ นักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องฟังคำศัพท์มีจำนวน 9 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 60) ปัญหาที่พบ คือนักศึกษารู้คำศัพท์น้อย ไม่เข้าใจความหมายคำศัพท์ยาก และคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยทำให้ฟังไม่เข้าใจ เช่น คำว่า “ภูมิหลัง” นักศึกษาจีนจะฟังเข้าใจเพียงร้อยละ 80-90 และฟังไม่เข้าใจร้อยละ 10-20

3.2 ปัญหาความเข้าใจเนื้อความและประโยค นักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องไม่เข้าใจเนื้อความและประโยคมีจำนวน 6 คน จาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 40) ปัญหาที่พบ คือนักคนไทยพูดเร็วมากจะทำให้ นักศึกษาจีนฟังไม่ทัน ฟังไม่ออก และไม่เข้าใจว่าคนไทยพูดอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคำนั้นเป็นคำพ้องเสียง คือ คำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนและมีความหมายต่างกัน ทำให้บางครั้งฟังผิดเป็นอีกความหมายหนึ่ง

4. ปัญหาทักษะการพูด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการตามแบบประเมินข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย และใช้วิธีการสังเกตตามธรรมชาติ ผู้วิจัยได้รวบรวมปัญหาด้านการพูดของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการพูด ดังนี้

4.1 ปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน นักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องการออกเสียงไม่ชัดเจน มีจำนวน 13 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 86) ปัญหาที่พบเป็นปัญหาเรื่องการออกเสียงพยัญชนะ และคำควบกล้ำโดยเฉพาะเสียง ร ล ฤ จะออกเสียงไม่ได้ และจะออกเสียง ร ฤ เหมือน ล พ ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ และนักศึกษาจีนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก เช่น “คล้าย” ออกเสียงว่า “คล้าย” ปัญหา การออกเสียงคำที่มีตัวสะกด เช่น คำว่า “สมบูรณ์” นักศึกษาจีนจะออกเสียงเป็น “สงบุน” ส่วนการออกเสียงสระภาษาไทย เช่น คำว่า “ฉัน” นักศึกษาจีนจะออกเสียงเป็น “ฉาง” คำว่า “แห่ง” ออกเสียงเป็น “เห่ง”

4.2 ปัญหาการรู้คำศัพท์น้อย นักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องการรู้คำศัพท์น้อยมีจำนวน 5 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 33) ปัญหาที่พบคือ ไม่รู้วิธีใช้คำศัพท์ ทำให้นักศึกษาใช้คำไม่ถูกต้องและไม่ทราบว่าพุดอย่างไร รวมทั้งการออกเสียงคำศัพท์และใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับบริบท เช่น สิ่งแวดล้อมที่สวยงาม (สภาพแวดล้อม) อาหารเอริด (เอริดอ้อย)

4.3 ปัญหาไม่กล้าพุด นักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องไม่กล้าพุดภาษาไทย เพราะกลัวว่าพุดผิดแล้วจะอายผู้อื่นเนื่องจากตนเองพุดไม่คล่องและพุดไม่ชัดเจน มีจำนวน 3 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 20)

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุป

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมากที่สุด กล่าวคือนักศึกษาทั้ง 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 100) มีปัญหาการเขียน ทั้งปัญหาเรื่องการใช้คำ สะกดคำผิด ใช้คำผิดความหมาย และปัญหาการลำดับคำและข้อความในประโยค รองลงมาคือ ทักษะการอ่าน นักศึกษาจีน 14 คน จาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 93) มีปัญหาการอ่านคำศัพท์ ไม่เข้าใจการลำดับข้อความในประโยค สำหรับปัญหาทักษะการพุดพบว่า นักศึกษาจีน 13 คนจาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 86) มีปัญหาเรื่องการออกเสียงไม่ชัดเจน นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องไม่รู้คำศัพท์ และทักษะการฟังเป็นทักษะที่นักศึกษาจีนมีปัญหาน้อยที่สุด กล่าวคือนักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องการฟัง

คำศัพท์มีจำนวนเพียง 9 คน จาก 15 คน (คิดเป็นร้อยละ 60) ปัญหาที่ทำให้ฟังไม่เข้าใจเพราะ นักศึกษารู้คำศัพท์น้อย ไม่เข้าใจความหมายคำศัพท์ยาก

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเรื่องทักษะการเขียนมากที่สุด อาจเป็น เพราะการเขียนเป็นกระบวนการกลั่นกรอง เรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจ ความหมายที่ต้องการสื่อสาร การสะกดคำถูกต้องเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ แต่คำที่เลือกใช้จะต้องเหมาะสมกับระดับของภาษาและสอดคล้องกับบริบทด้วย ซึ่งปัญหาสำคัญของนักศึกษาคือ เรื่องคำศัพท์ ทั้งการรู้คำศัพท์น้อย สะกดคำศัพท์ผิด ไม่รู้ ความหมายของคำศัพท์ ไม่รู้วิธีใช้คำศัพท์และลักษณะคำศัพท์ทำให้ใช้คำศัพท์ผิด โดยเฉพาะศัพท์ ยากหรือคำศัพท์พิเศษที่ไม่คุ้นเคย ปัญหาผู้เรียนรู้ศัพท์น้อยเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ การเรียนภาษาต่างประเทศ และยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมา เพราะคำศัพท์คือ พื้นฐานหลักของการเรียนภาษาทุกภาษา ฉะนั้นหากผู้เรียนรู้คำศัพท์น้อยไม่ว่าผู้สอนจะเก่งเพียงใด ก็ยากที่จะสอนให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ในส่วนของการสะกดคำผิดและส่งผลให้ใช้ คำผิดความหมายด้วยนั้นนับเป็นปัญหาสำคัญและความท้าทายของนักศึกษาจีน เพราะการผันเสียง วรรณยุกต์ในภาษาไทยมีจำนวนมากกว่าภาษาจีน อีกทั้งการประสมคำยังมีพยัญชนะ 44 ตัว และ สระอีก 32 เสียง ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและเป็นปัญหาการเขียน ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jaroungsirawat (1999) และงานวิจัยของ Rahim and Hamzah (2009)

นอกจากนั้นจากการสังเกตตามธรรมชาติยังพบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ของ นักศึกษาจีนไม่ได้เกิดจากความเข้าใจคำศัพท์นั้นอย่างแท้จริง เพราะนักศึกษาจะมีสื่อการเรียนรู้ที่ ใช้ค้นหาความหมายได้ทันที คือ Talking Dictionary ฉะนั้นจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้นักศึกษา ไม่รู้คำศัพท์ สะกดคำไม่ถูกต้องและใช้คำศัพท์เหล่านั้นไม่เป็น คำที่ใช้ไม่เหมาะสมกับระดับของ ภาษาและบริบท ซึ่งการเรียนการสอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้มาก ๆ โดยไม่ลืมและไม่

เพื่อด้วยการใช้เทคโนโลยีและสื่อ หลังจากนั้นจึงขยายเป็นกลุ่มคำและประโยคสั้น-ยาวที่ถูกต้องตามหลักภาษาและไวยากรณ์จะทำให้นักศึกษาเรียนเขียนอ่านได้ง่ายและสนุก ซึ่งจะทำให้ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนลดน้อยลง

สำหรับปัญหาเรื่องการลำดับคำและข้อความในประโยค ซึ่งจะทำให้การลำดับเนื้อความในย่อหน้าและการเขียนเนื้อเรื่องทั้งเรื่องมีปัญหาตามมาด้วยนั้น อาจเป็นเพราะการลำดับคำของภาษาไทยกับภาษาจีน รวมทั้งโครงสร้างทางไวยากรณ์ และรูปประโยคมีข้อแตกต่างกัน เมื่อนักศึกษาจีนไม่เข้าใจไวยากรณ์ไทย จึงทำให้การใช้คำ การลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้องด้วย นอกจากนั้นการเรียนการเขียนของนักศึกษาจีนจะเรียนเพียงพื้นฐานเท่านั้นยังไม่ได้ฝึกทักษะการเขียนมากเท่าใด จึงอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาการเขียน

ในส่วนปัญหาทักษะการอ่านที่พบว่า มีปัญหาการอ่านคำศัพท์ ทั้งรู้คำศัพท์น้อย ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ยาก คำศัพท์ที่เป็นชื่อเฉพาะหรือชื่อบุคคล คำที่มีอักษรควบกล้ำหรืออักษรนำ คำที่ไม่ออกเสียงตามตัวสะกด รวมทั้งคำที่มีเสียงวรรณยุกต์บนอักษรตัวนั้น อาจเป็นเพราะนักศึกษาจีนส่วนใหญ่มาเริ่มเรียนภาษาไทยที่ประเทศไทย และยังใช้เวลาการเรียนน้อยมาก และอาจเป็นเพราะนักศึกษาจีนเหล่านี้เรียนภาษาไทยกับอาจารย์ชาวจีนทำให้นักศึกษาจีนขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ไทย ซึ่งมีความแตกต่างจากภาษาจีนทั้งทางด้านสัทวิทยา ศัพท์วิทยา ตลอดจนวากยสัมพันธ์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Rahim and Hamzah (2009) สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นนี้จากการสังเกตตามธรรมชาติพบว่า นักศึกษาจีนมักจะใช้ชีวิตประจำวันอยู่ในกลุ่มของคนจีนด้วยกันเอง จึงอาจทำให้การฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทยเกิดเสียงเพี้ยนขึ้นได้ รวมทั้งทำให้การอ่านออกเสียงไม่ได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง

สำหรับทักษะการพูดและการฟังพบว่า ในชีวิตประจำวันนักศึกษาไม่ได้ใช้ภาษาไทยจึงทำให้พูดหรือออกเสียงไม่ได้ ประกอบกับไม่กล้าพูดเพราะอายว่าตนเองพูดไม่ชัด เมื่อไม่ได้ฝึกพูดบ่อย ๆ จึงทำให้พูดไม่คล่อง ฉะนั้นนักศึกษาจีนจึงควรสร้างความท้าทายในการใช้ภาษาไทย ด้วยการผันเสียง (tones) และการเขียนตัวอักษรไทย ตามแนวคิดของ Wei and Suthummarangsi (2010) ซึ่งนักศึกษาต่างประเทศที่ถือว่ามีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ต้อง “ใช้ให้เป็นอัตโนมัติ” ซึ่งเกิดจากการประมวลความคิดและถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยได้ดี

ข้อเสนอแนะ

นักศึกษาจีนจะพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านได้อย่างสมบูรณ์ ด้วยการฝึกพูดออกมาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีคนไทยและสังคมของคนไทยอย่างแท้จริง ซึ่งจะทำให้นักศึกษาจีนสามารถฝึกทักษะทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างถูกต้อง เพราะภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านและการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้ และประสบการณ์ การพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) นอกจากนี้ นักศึกษาจีนควรดูข่าวและชมภาพยนตร์ไทยเพื่อให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์และการใช้ภาษาตามบริบท อีกทั้งยังสามารถแสดงทรรศนะของตนจากสิ่งที่ได้ดูและชม ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการดูหรือการชมนับวันจะมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต นักศึกษาจีนจะต้องประเมินสิ่งที่ดูและชมเพื่อให้เป็นประโยชน์ในการหาความรู้ การใช้ภาษาไทยจึงต้องใช้เพื่อให้ตนเองสามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถใช้อำนาจเรียงเรียงความคิด ความรู้ให้ชัดเจน ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้ถ้อยคำตรงตามความหมายถูกต้องตามฐานะของบุคคลและสถานการณ์เพื่อสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวทางการแก้ไข

จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษารู้คำศัพท์น้อย ทั้งสะกดคำผิดและไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ ดังนั้นเพื่อให้ นักศึกษาจีนมีความรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นและมีทักษะการนำไปใช้และเข้าใจความหมายได้อย่างถูกต้อง เสนอให้นักศึกษาฝึกอ่าน ค้นคว้า และรวบรวม ตัวอย่างการใช้คำและความรู้จาก สื่อต่าง ๆ ที่นักศึกษาสนใจ เช่น การอ่านและตอบ E-mail หรือ Facebook โดยใช้ภาษาไทย อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสารที่เป็นภาษาไทย เพื่อให้เห็นบริบทต่าง ๆ ของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. ค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2553,
จาก <http://www.udompanya.in.th/upload/20080911142337.pdf>.
- คุชฎี กองสมบัติ. (2549). *ประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ*. ค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม
2553, จาก <http://gotoknow.org/blog/academicpapers>.
- เบญจมาศ ขำสกุล. (2549). *กวางสี...หนีหนาว เจียวไต้ยู่ เจียวไต้กั่วเหวินฮั่ว*. ค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม
2553, จาก http://202.183.233.73/human/member/benjamas/pdf/22_09_2549.pdf.
- รัชนิวัลย์ ตั้งพิริยะวาริ และวรมน สิ้นสุวรรณ. (2551). *การเรียนภาษาไทยกำลังเฟื่องฟูในคุณหมิง*.
ค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2553, จาก <http://www.thailandpages.com>.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). *ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียน
ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. ค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2553,
จาก <http://tdc.thailis.or.th/tdc>.
- สมพงศ์ วิทศักดิ์พันธุ์. (2545). *คู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้น ในบริบทไทยศึกษาสำหรับ
ชาวต่างชาติ*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย, โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียน
การสอนภาษาไทยบนฐานไทยคดีศึกษา.
- สุริย์วรรณ เสถียรสุคนธ์. (2552). *การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน : สภาพ ปัญหา และ
แนวทางแก้ไข*. ค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2553, จาก <http://dataverse.dvn.utcc.ac.th/dvn/dv/research/faces/study/StudyPage.xhtml>.
- อรณพ วราอัศวปติ. (2549). *เปิดสถาบันขงจื้อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. ค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม
2553, จาก <http://gotoknow.org/blog/phyto/69291>
- อรุณี วิริยะจิตรรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- อัครา บุญทิพย์. (2549). *ตลาดภาษาไทยบูม ต่างชาติสนใจเรียน*. ค้นเมื่อ 25 มิถุนายน 2553, จาก <http://www.news.swu.ac.th>.
- Jaroungsirawat, R. (1999). *Teaching Thai language and culture abroad*. Unpublished Ph.D. Ed. Thesis, Deakin University, Victoria.
- Su, N. C., Rahim, N. A., & Hamzah, Z. A. Z. (2009). Problems in learning the Thai language as a foreign language. *The International Journal of the Humanities*, 6(12), 9 -18.
- Wei, D. D., & Suthummarangsi, T. (2010). An exploration of the challenges to Taiwanese learners of Thai language. Retrieved July 25, 2010, from http://www.afl.ntust.edu.tw/download.php?filename=118_ac58ffcd.pdf